

προστατεύσῃ τὴν μνήμην ὑμῶν ἐναντίον μοιφῶν ἀνοικείων.

Καὶ λοιπὸν, Κύριοι, προσέρχομαι ἐνώπιον ὑμῶν, ἐπαναλαμβάνω, ὅπως οὐχὶ δικαιολογήσω ἀλλὰ ἔξηγήσω τὴν ἔνοχον πατριφοράν, καθ' ἃς ὁ ἀτυχὴς οὗτος δὲν ἡδυνάθη νὰ ἀντιστῇ. Δὲν μοὶ ἀνήκει, — καὶ δὲν ἔχω τὴν ἐλευθερίαν — δὲν μοὶ ἀνήκει νὰ πράξω ἐνώπιον ὑμῶν τὸ ἔργον τῆς ἴστορίας καὶ νὰ ἀνακητήσω τὰ αἴτια, ἀτινα σύτοισι συγνάκις ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν τοιαύτας πράξεις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ κοινωνία πρόκειται νὰ ἔκτελέσῃ καθῆκον οὕτως αὐστηρὸν, ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἔκτείνω ἐπὶ τινας τιγμὰς τὴν ἀσθενῆ μου χεῖρα ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Ὁρσίνη καὶ νὰ ἔξετάσω μεθ' ὑμῶν τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ἐλατήριον τῆς πράξεως, ἃς ζητεῖται ἡ ἔξιλέωσις. Δὲν εἶμαι δὲ μακρὰν τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ κατορθώσω, ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὰς ὑμετέρας καρδίας μετὰ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἀτινα συγκυκῶσι τὴν ἰδικήν μου.

Ο κύριος γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἀπατᾶται· οὐχὶ, Κύριοι ἔνορκοι· νὰ ἔγκλημα τοῦ Ὁρσίνη οὔτε ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, οὔτε ὑπὸ τοῦ μίσους, οὔτε ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας ὑπηγορεύθη· δὲν ἡθέλησε νὰ κατατῇ ἴσχυρὸς διασπείρων τὸν θάνατον κύκλῳ αὐτοῦ καὶ πληρῶν αὐτὰ ἐρειπῶν· οὐχὶ δὲν ἡθέλησε νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἔζουσίαν διὰ τῶν αἰματηρῶν ἐκείνων βαθμίδων . . . Τίς εἶναι, λοιπὸν, ἴστορίας αὕτη, κύριε Εἰσαγγελεὺς; τί ἡθουλήθη ὁ Ὁρσίνης; νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν πατρίδα αὐτοῦ· μᾶς, τὸ εἶπεν· κατηγορήσατέ τον ἐπὶ παραφροσύνη, ἀλλὰ μὴ διαφιλονεικήσατε τὴν εἰλικρίνειαν τῶν δηλώσεων αὐτοῦ. Εἴγγυησιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν, ἔχομεν διον αὐτοῦ τὸν βίον· δὲν γνωρίζω ζωὴν, οὔτως ἀκάμπτως λογικήν. Νετεγειρίσθη αὐτὴν ἀποκλειστικῶς· καὶ μόνον ἐν πάλῃ δραστικῇ καὶ ἀδιαλεπτῷ κατὰ τῶν ξένων, οἵτινες δεσπόζουσι τῇ πατρίδος αὐτοῦ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ συμβῇ ἄλλως, διότι τὸ δίος τοῦ ξένου, κύριοι ἔνορκοι, τὸ ἔχει προσκτήσει ἐν τῇ κοιτίᾳ, ἀντλήσας αὐτὸν ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς, ἐκ τοῦ αἷματος τοῦ πατρός. Ο πατὴρ τοῦ Ὁρσίνη ἐγένετο λοχαγὸς τοῦ ἱλικοῦ στρατοῦ, τοῦ διοργανωθέντος ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α,